

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

28 maja 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 182/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 182/02	Sprawa C-80/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Sprawa C-81/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Sprawa C-82/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Sprawa C-83/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2018 r. – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. / Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Sprawa C-97/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland (Niderlandy) w dniu 12 lutego 2018 r. – Openbaar Ministerie / ET	7

2018/C 182/07	Sprawa C-99/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawie T-475/16, FTI Touristik GmbH/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 12 lutego 2018 r. przez FTI Touristik GmbH	8
2018/C 182/08	Sprawa C-130/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 19 lutego 2018 r. – flihtright GmbH/ Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Sprawa C-134/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 19 lutego 2018 r. – Maria Vester/ Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Sprawa C-143/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Bonn (Niemcy) w dniu 23 lutego 2018 r. – Antonio Romano, LidiaRomano / DSL Bank.	9
2018/C 182/11	Sprawa C-160/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 28 lutego 2018 r. – X BV/ Staatssecretaris van Financiën . . .	10
2018/C 182/12	Sprawa C-163/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland (Niderlandy) w dniu 1 marca 2018 r. – HQ/ Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Sprawa C-179/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Gent (Belgia) w dniu 7 marca 2018 r. – Ronny Rohart/ Federale Pensioendienst .	12
2018/C 182/14	Sprawa C-180/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 marca 2018 r. – Agrenergy Srl/ Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Sprawa C-184/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) w dniu 12 marca 2018 r. – Fazenda Pública/ Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Sprawa C-185/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 9 marca 2018 r. – Oro Efectivo S.L./ Diputación Foral de Bizkaia . . .	13
2018/C 182/17	Sprawa C-192/18: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	14
2018/C 182/18	Sprawa C-201/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 19 marca 2018 r. – Mydibel SA/ État belge	15
2018/C 182/19	Sprawa C-206/18: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	16
2018/C 182/20	Sprawa C-221/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 stycznia 2018 r. w sprawie T-747/15, EDF/Komisja, wniesione w dniu 27 marca 2018 r. przez Électricité de France (EDF)	17
2018/C 182/21	Sprawa C-247/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16, Włochy/Komisja, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Republikę Włoską	18
Sąd		
2018/C 182/22	Sprawa T-271/10 RENV: Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2018 r. – H/ Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Urzędnik krajowy oddelegowany do EUPM w Bośni i Hercegowinie — Decyzja o przeniesieniu — Uprawnienie szefa EUPM do podjęcia decyzji o przeniesieniu oddelegowanego urzędnika krajowego — Obowiązek uzasadnienia — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie — Mobbing)	20

2018/C 182/23	Sprawa T-274/15: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2018 r. – Alcogroup i Alcodis / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynki bioetanolu i etanolu — Postępowanie administracyjne — Decyzja nakazująca kontrolę — Uprawnienia kontrolne Komisji — Ochrona poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem — Dokumenty wymienione w związku z poprzednią kontrolą — Odmowa zawieszenia przez Komisję spornych postępowań w sprawie naruszenia postanowień traktatu — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)	20
2018/C 182/24	Sprawa T-732/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Valencia Club de Fútbol / Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Hiszpanię na rzecz profesjonalnych klubów piłkarskich — Gwarancja państwa udzielona przez organ administracji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	21
2018/C 182/25	Sprawa T-766/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Hércules Club de Fútbol / Komisja (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Hiszpanię na rzecz profesjonalnych klubów piłkarskich — Gwarancja państwa udzielona przez organ administracji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	22
2018/C 182/26	Sprawa T-361/17: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2018 r. – Eco-Bat Technologies i in./Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek recyklingu akumulatorów samochodowych — Decyzja w przedmiocie sprostowania decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE i nakładającej grzywny — Termin na wniesienie skargi — Rozpoczęcie biegu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	22
2018/C 182/27	Sprawa T-574/17: Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2018 r. – UD / Komisja (Służba publiczna — Osoba uprawniona do renty rodzinnej — Zabezpieczenie społeczne — Nieuwzględnienie wniosku o udzielenie uprzedniej zgody mającego na celu otrzymanie zwrotu określonych kosztów leczenia — Ponowny wniosek — Akt wyłącznie potwierdzający — Termin do wniesienia skargi — Niedopuszczalność)	23
2018/C 182/28	Sprawa T-34/18: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2018 r. – Giove Gas/ EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Sprawa T-135/18: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Szegedi / Parlament	24
2018/C 182/30	Sprawa T-198/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Chrysses Demetriades & Co. i Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co / Rada i in.	26
2018/C 182/31	Sprawa T-203/18: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – VQ/ EBC	26
2018/C 182/32	Sprawa T-219/18: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2018 r. – Piaggio & C./ EUIPO Zhejiang Zhongneng Industry Group (motorowery)	28
2018/C 182/33	Sprawa T-228/18: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2018 r. – Transtec / Komisja	29

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 182/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 166 z 14.5.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 161 z 7.5.2018

Dz.U. C 152 z 30.4.2018

Dz.U. C 142 z 23.4.2018

Dz.U. C 134 z 16.4.2018

Dz.U. C 123 z 9.4.2018

Dz.U. C 112 z 26.3.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) / Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Sprawa C-80/18)

(2018/C 182/02)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Strona pozwana: Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, wyrażona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej], które wyrażają podstawowe zasady równości i niedyskryminacji odzwierciedlone w przepisach art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/72/[WE] ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ma na celu między innymi stworzenie konkurencyjnego i niedyskryminującego rynku energii elektrycznej, mogącego podlegać zmianom wynikającym tylko z przyczyn związanych z ogólnym interesem gospodarczym, w tym z ochroną środowiska, stoi na przeszkodzie ustanowieniu podatków obciążających wyłącznie przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną, które wykorzystują energię jądrową, jeżeli prawdziwym celem wspomnianych podatków nie jest ochrona środowiska, lecz zwiększenie dochodów systemu finansowania energii elektrycznej tak, aby przedsiębiorstwa te przyjmowały na siebie większe obciążenie w finansowaniu deficytu taryfowego w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, które prowadzą tę samą działalność?
- 2) Czy na konkurencyjnym i wolnym od dyskryminacji rynku energii elektrycznej wspomniane europejskie przepisy uniemożliwiają wprowadzenie podatków środowiskowych, w przypadku, gdy jest to uzasadnione nieodłącznie związanym z działalnością jądrową skażeniem, ale nie ustanowiono żadnych konkretnych regulacji prawnych (uzasadnienie zawiera preambuła ustawy), skutkiem czego w odniesieniu do podatku od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych nie ujęto w tekście prawnym o charakterze normatywnym internalizacji kosztów, które należy pokryć, a w odniesieniu do składowania odpadów promieniotwórczych również brak konkretnych regulacji, ponieważ koszty gospodarowania i składowania są już pokryte innymi podatkami, a ponadto nie określono jasno celu, na jaki zostaną przeznaczone wpływy z podatków, i wspomniane przedsiębiorstwa są zobowiązane do przyjęcia na siebie związanej z tym odpowiedzialności cywilnej do kwoty w wysokości 1,2 mld?
- 3) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE, zgodnie z którym szczególne obowiązki po stronie sektora energetyki jądrowej, które należy nałożyć ze względów interesu ogólnego, w tym ochrony środowiska naturalnego, powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne, stoi na przeszkodzie podatkom określonym w ustawie 15/2012, w przypadku gdy cel związany z ochroną środowiska i uwagi określające podatki środowiskowe nie są skonkretyzowane w części aktu prawnego o charakterze normatywnym?

- 4) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, ustanowiona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada równości i zasada niedyskryminacji, określone w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3 i 5 dyrektywy 2005/89/WE⁽²⁾, których celem jest zapewnienie „właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii elektrycznej” oraz zobowiązują państwa członkowskie do zagwarantowania, że „wszelkie środki przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą są niedyskryminacyjne i nie stanowią nadmiernego obciążenia dla uczestników rynku”, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które obciążają finansowaniem deficytu taryfowego ogół przedsiębiorstw sektora energii elektrycznej, ale nakładają na przedsiębiorstwa sektora energetyki jądrowej (oprócz elektrowni wodnych uznawanych za prowadzące działalność związaną z energią odnawialną) szczególnie duże obciążenia podatkowe, większe niż w przypadku innych podmiotów działających na rynku energetycznym, które nie muszą ponosić takich obciążeń, przy czym niektóre spośród nich powodują większe zanieczyszczenie, a wspomniane obciążenia podatkowe są uzasadnione względami ochrony środowiska z uwagi na zagrożenia i niepewność nierozdzielnie związane z działalnością jądrową, lecz nie określono kosztów, nie ustalono przeznaczenia wpływów z podatków na cele w zakresie ochrony środowiska, przy czym koszt gospodarowania odpadami i ich składowania jest już pokryty z innych podatków, a przedsiębiorstwa z sektora energetyki jądrowej przyjmują na siebie odpowiedzialność cywilną, w związku z czym przepisy te zakłócają wolną konkurencję zgodną z wymogami zliberalizowanego rynku wewnętrznego poprzez faworyzowanie innych podmiotów wytwarzających energię elektryczną, które nie muszą ponosić takich obciążeń związanych z podatkami, pomimo że wykorzystują bardziej zanieczyszczające źródła wytwarzania?
- 5) Czy artykuł 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który ustanawia „zasadę zanieczyszczający płaci”, stoi na przeszkodzie podatkowi od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych powstałych w wyniku wytwarzania energii jądrowej, który obciąża tylko sektor energetyki jądrowej z pominięciem wszelkich innych sektorów mogących wytwarzać takie odpady, w związku z czym inne przedsiębiorstwa prowadzące działalność, w której wykorzystują materiały lub źródła jądrowe, nie są opodatkowane, pomimo ich oddziaływania na wartości związane z ochroną środowiska naturalnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych Artykuły 3 i 5 (Dz.U. 2006, L 33, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado**

(Sprawa C-81/18)

(2018/C 182/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Endesa Generación, S.A.

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, wyrażona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej], które wyrażają podstawowe zasady równości i niedyskryminacji odzwierciedlone w przepisach art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/72/[WE]⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ma na celu między innymi stworzenie konkurencyjnego i niedyskryminującego rynku energii elektrycznej, mogącego podlegać zmianom wynikającym tylko z przyczyn związanych z ogólnym interesem gospodarczym, w tym z ochroną środowiska, stoi na przeszkodzie ustanowieniu podatków obciążających wyłącznie przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną, które wykorzystują energię jądrową, jeżeli prawdziwym celem wspomnianych podatków nie jest ochrona środowiska, lecz zwiększenie dochodów systemu finansowania energii elektrycznej tak, aby przedsiębiorstwa te przyjmowały na siebie większe obciążenie w finansowaniu deficytu taryfowego w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, które prowadzą tę samą działalność?

- 2) Czy na konkurencyjnym i wolnym od dyskryminacji rynku energii elektrycznej wspomniane europejskie przepisy uniemożliwiają wprowadzenie podatków środowiskowych, w przypadku, gdy jest to uzasadnione nieodłącznie związanym z działalnością jądrową skażeniem, ale nie ustanowiono żadnych konkretnych regulacji prawnych (uzasadnienie zawiera preambuła ustawy), skutkiem czego w odniesieniu do podatku od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych nie ujęto w tekście prawnym o charakterze normatywnym internalizacji kosztów, które należy pokryć, a w odniesieniu do składowania odpadów promieniotwórczych również brak konkretnych regulacji, ponieważ koszty gospodarowania i składowania są już pokryte innymi podatkami, a ponadto nie określono jasno celu, na jaki zostaną przeznaczone wpływy z podatków, i wspomniane przedsiębiorstwa są zobowiązane do przyjęcia na siebie związanej z tym odpowiedzialności cywilnej do kwoty w wysokości 1,2 mld?
- 3) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE, zgodnie z którym szczególne obowiązki po stronie sektora energetyki jądrowej, które należy nałożyć ze względów interesu ogólnego, w tym ochrony środowiska naturalnego, powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne, stoi na przeszkodzie podatkom określonym w ustawie 15/2012, w przypadku gdy cel związany z ochroną środowiska i uwagi określające podatki środowiskowe nie są skonkretyzowane w części aktu prawnego o charakterze normatywnym?
- 4) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, ustanowiona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada równości i zasada niedyskryminacji, określone w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3 i 5 dyrektywy 2005/89/WE⁽²⁾, których celem jest zapewnienie „właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii elektrycznej” oraz zobowiązują państwa członkowskie do zagwarantowania, że „wszelkie środki przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą są niedyskryminacyjne i nie stanowią nadmiernego obciążenia dla uczestników rynku”, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które obciążają finansowaniem deficytu taryfowego ogół przedsiębiorstw sektora energii elektrycznej, ale nakładają na przedsiębiorstwa sektora energetyki jądrowej (oprócz elektrowni wodnych uznawanych za prowadzące działalność związaną z energią odnawialną) szczególnie duże obciążenia podatkowe, większe niż w przypadku innych podmiotów działających na rynku energetycznym, które nie muszą ponosić takich obciążeń, przy czym niektóre spośród nich powodują większe zanieczyszczenie, a wspomniane obciążenia podatkowe są uzasadnione względami ochrony środowiska z uwagi na zagrożenia i niepewność nierozzerwalnie związane z działalnością jądrową, lecz nie określono kosztów, nie ustalono przeznaczenia wpływów z podatków na cele w zakresie ochrony środowiska, przy czym koszt gospodarowania odpadami i ich składowania jest już pokryty z innych podatków, a przedsiębiorstwa z sektora energetyki jądrowej przyjmują na siebie odpowiedzialność cywilną, w związku z czym przepisy te zakłócają wolną konkurencję zgodną z wymogami zliberalizowanego rynku wewnętrznego poprzez faworyzowanie innych podmiotów wytwarzających energię elektryczną, które nie muszą ponosić takich obciążeń związanych z podatkami, pomimo że wykorzystują bardziej zanieczyszczające źródła wytwarzania?
- 5) Czy artykuł 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który ustanawia „zasadę zanieczyszczający płaci”, stoi na przeszkodzie podatkowi od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych powstałych w wyniku wytwarzania energii jądrowej, który obciąża tylko sektor energetyki jądrowej z pominięciem wszelkich innych sektorów mogących wytwarzać takie odpady, w związku z czym inne przedsiębiorstwa prowadzące działalność, w której wykorzystują materiały lub źródła jądrowe, nie są opodatkowane, pomimo ich oddziaływania na wartości związane z ochroną środowiska naturalnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych Artykuły 3 i 5 (Dz.U. 2006, L 33, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2018 r. – Endesa Generación, S.A. / Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Sprawa C-82/18)

(2018/C 182/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Endesa Generación, S.A.

Strona pozwana: Administración General del Estado i Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, wyrażona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej], które wyrażają podstawowe zasady równości i niedyskryminacji odzwierciedlone w przepisach art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/72/[WE] ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ma na celu między innymi stworzenie konkurencyjnego i niedyskryminującego rynku energii elektrycznej, mogącego podlegać zmianom wynikającym tylko z przyczyn związanych z ogólnym interesem gospodarczym, w tym z ochroną środowiska, stoi na przeszkodzie ustanowieniu podatków obciążających wyłącznie przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną, które wykorzystują energię jądrową, jeżeli prawdziwym celem wspomnianych podatków nie jest ochrona środowiska, lecz zwiększenie dochodów systemu finansowania energii elektrycznej tak, aby przedsiębiorstwa te przyjmowały na siebie większe obciążenie w finansowaniu deficytu taryfowego w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, które prowadzą tę samą działalność?
- 2) Czy na konkurencyjnym i wolnym od dyskryminacji rynku energii elektrycznej wspomniane europejskie przepisy uniemożliwiają wprowadzenie podatków środowiskowych, w przypadku, gdy jest to uzasadnione nieodłącznie związanym z działalnością jądrową skażeniem, ale nie ustanowiono żadnych konkretnych regulacji prawnych (uzasadnienie zawiera preambuła ustawy), skutkiem czego w odniesieniu do podatku od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych nie ujęto w tekście prawnym o charakterze normatywnym internalizacji kosztów, które należy pokryć, a w odniesieniu do składowania odpadów promieniotwórczych również brak konkretnych regulacji, ponieważ koszty gospodarowania i składowania są już pokryte innymi podatkami, a ponadto nie określono jasno celu, na jaki zostaną przeznaczone wpływy z podatków, i wspomniane przedsiębiorstwa są zobowiązane do przyjęcia na siebie związanej z tym odpowiedzialności cywilnej do kwoty w wysokości 1,2 mld?
- 3) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE, zgodnie z którym szczególne obowiązki po stronie sektora energetyki jądrowej, które należy nałożyć ze względów interesu ogólnego, w tym ochrony środowiska naturalnego, powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne, stoi na przeszkodzie podatkowi określonym w ustawie 15/2012, w przypadku gdy cel związany z ochroną środowiska i uwagi określające podatki środowiskowe nie są skonkretyzowane w części aktu prawnego o charakterze normatywnym?
- 4) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, ustanowiona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada równości i zasada niedyskryminacji, określone w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3 i 5 dyrektywy 2005/89/WE ⁽²⁾, których celem jest zapewnienie „właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii elektrycznej” oraz zobowiązują państwa członkowskie do zagwarantowania, że „wszelkie środki przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą są niedyskryminacyjne i nie stanowią nadmiernego obciążenia dla uczestników rynku”, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które obciążają finansowaniem deficytu taryfowego ogół przedsiębiorstw sektora energii elektrycznej, ale nakładają na przedsiębiorstwa sektora energetyki jądrowej (oprócz elektrowni wodnych uznawanych za prowadzące działalność związaną z energią odnawialną) szczególnie duże obciążenia podatkowe, większe niż w przypadku innych podmiotów działających na rynku energetycznym, które nie muszą ponosić takich obciążeń, przy czym niektóre spośród nich powodują większe zanieczyszczenie, a wspomniane obciążenia podatkowe są uzasadnione względami ochrony środowiska z uwagi na zagrożenia i niepewność nierozzerwalnie związane z działalnością jądrową, lecz nie określono kosztów, nie ustalono przeznaczenia wpływów z podatków na cele w zakresie ochrony środowiska, przy czym koszt gospodarowania odpadami i ich składowania jest już pokryty z innych podatków, a przedsiębiorstwa z sektora energetyki jądrowej przyjmują na siebie odpowiedzialność cywilną, w związku z czym przepisy te zakłócają wolną konkurencję zgodną z wymogami zliberalizowanego rynku wewnętrznego poprzez faworyzowanie innych podmiotów wytwarzających energię elektryczną, które nie muszą ponosić takich obciążeń związanych z podatkami, pomimo że wykorzystują bardziej zanieczyszczające źródła wytwarzania?

- 5) Czy artykuł 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który ustanawia „zasadę zanieczyszczający płaci”, stoi na przeszkodzie podatkowi od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych powstałych w wyniku wytwarzania energii jądrowej, który obciąża tylko sektor energetyki jądrowej z pominięciem wszelkich innych sektorów mogących wytwarzać takie odpady, w związku z czym inne przedsiębiorstwa prowadzące działalność, w której wykorzystują materiały lub źródła jądrowe, nie są opodatkowane, pomimo ich oddziaływania na wartości związane z ochroną środowiska naturalnego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

(²) Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych Artykuły 3 i 5 (Dz.U. 2006, L 33, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2018 r. – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. / Administración General del Estado

(Sprawa C-83/18)

(2018/C 182/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Strona pozwana: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, wyrażona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych [Unii Europejskiej], które wyrażają podstawowe zasady równości i niedyskryminacji odzwierciedlone w przepisach art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/72/[WE] (¹) w zakresie, w jakim ma na celu między innymi stworzenie konkurencyjnego i niedyskryminującego rynku energii elektrycznej, mogącego podlegać zmianom wynikającym tylko z przyczyn związanych z ogólnym interesem gospodarczym, w tym z ochroną środowiska, stoi na przeszkodzie ustanowieniu podatków obciążających wyłącznie przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną, które wykorzystują energię jądrową, jeżeli prawdziwym celem wspomnianych podatków nie jest ochrona środowiska, lecz zwiększenie dochodów systemu finansowania energii elektrycznej tak, aby przedsiębiorstwa te przyjmowały na siebie większe obciążenie w finansowaniu deficytu taryfowego w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, które prowadzą tę samą działalność?
- 2) Czy na konkurencyjnym i wolnym od dyskryminacji rynku energii elektrycznej wspomniane europejskie przepisy uniemożliwiają wprowadzenie podatków środowiskowych, w przypadku, gdy jest to uzasadnione nieodłącznie związanym z działalnością jądrową skażeniem, ale nie ustanowiono żadnych konkretnych regulacji prawnych (uzasadnienie zawiera preambuła ustawy), skutkiem czego w odniesieniu do podatku od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych nie ujęto w tekście prawnym o charakterze normatywnym internalizacji kosztów, które należy pokryć, a w odniesieniu do składowania odpadów promieniotwórczych również brak konkretnych regulacji, ponieważ koszty gospodarowania i składowania są już pokryte innymi podatkami, a ponadto nie określono jasno celu, na jaki zostaną przeznaczone wpływy z podatków, i wspomniane przedsiębiorstwa są zobowiązane do przyjęcia na siebie związanej z tym odpowiedzialności cywilnej do kwoty w wysokości 1,2 mld?
- 3) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72/WE, zgodnie z którym szczególne obowiązki po stronie sektora energetyki jądrowej, które należy nałożyć ze względów interesu ogólnego, w tym ochrony środowiska naturalnego, powinny być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne i weryfikowalne, stoi na przeszkodzie podatkowi określonym w ustawie 15/2012, w przypadku gdy cel związany z ochroną środowiska i uwagi określające podatki środowiskowe nie są skonkretyzowane w części aktu prawnego o charakterze normatywnym?

- 4) Czy zasada „zanieczyszczający płaci”, ustanowiona w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasada równości i zasada niedyskryminacji, określone w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 3 i 5 dyrektywy 2005/89/WE⁽²⁾, których celem jest zapewnienie „właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii elektrycznej” oraz zobowiązują państwa członkowskie do zagwarantowania, że „wszelkie środki przyjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą są niedyskryminacyjne i nie stanowią nadmiernego obciążenia dla uczestników rynku”, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, które obciążają finansowaniem deficytu taryfowego ogół przedsiębiorstw sektora energii elektrycznej, ale nakładają na przedsiębiorstwa sektora energetyki jądrowej (oprócz elektrowni wodnych uznawanych za prowadzące działalność związaną z energią odnawialną) szczególnie duże obciążenia podatkowe, większe niż w przypadku innych podmiotów działających na rynku energetycznym, które nie muszą ponosić takich obciążeń, przy czym niektóre spośród nich powodują większe zanieczyszczenie, a wspomniane obciążenia podatkowe są uzasadnione względami ochrony środowiska z uwagi na zagrożenia i niepewność nierozdzielnie związane z działalnością jądrową, lecz nie określono kosztów, nie ustalono przeznaczenia wpływów z podatków na cele w zakresie ochrony środowiska, przy czym koszt gospodarowania odpadami i ich składowania jest już pokryty z innych podatków, a przedsiębiorstwa z sektora energetyki jądrowej przyjmują na siebie odpowiedzialność cywilną, w związku z czym przepisy te zakłócają wolną konkurencję zgodną z wymogami zliberalizowanego rynku wewnętrznego poprzez faworyzowanie innych podmiotów wytwarzających energię elektryczną, które nie muszą ponosić takich obciążeń związanych z podatkami, pomimo że wykorzystują bardziej zanieczyszczające źródła wytwarzania?
- 5) Czy artykuł 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który ustanawia „zasadę zanieczyszczający płaci”, stoi na przeszkodzie podatkowi od wytwarzania wypalonego paliwa jądrowego i odpadów promieniotwórczych powstałych w wyniku wytwarzania energii jądrowej, który obciąża tylko sektor energetyki jądrowej z pominięciem wszelkich innych sektorów mogących wytwarzać takie odpady, w związku z czym inne przedsiębiorstwa prowadzące działalność, w której wykorzystują materiały lub źródła jądrowe, nie są opodatkowane, pomimo ich oddziaływania na wartości związane z ochroną środowiska naturalnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych Artykuły 3 i 5 (Dz.U. 2006, L 33, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland
(Niderlandy) w dniu 12 lutego 2018 r. – Openbaar Ministerie / ET**

(Sprawa C-97/18)

(2018/C 182/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland, ośrodek zamiejscowy w Leeuwarden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Openbaar Ministerie

Druga strona postępowania: ET

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 1 decyzji ramowej 2006/783/WSiSW⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że w ramach wykonywania w Niderlandach przekazanego przez państwo wydające nakazu konfiskaty można zastosować areszt porządkowy w rozumieniu art. 557c Wetboek van Strafvordering (kodeksu postępowania karnego), mając na uwadze m.in. orzeczenie Hoge Raad z 20 grudnia 2011 r.⁽²⁾, z którego wynika, że areszt porządkowy należy uznać za karę w rozumieniu art. 7 ust. 1 EKPC?

- 2) Czy dla możliwości zastosowania aresztu porządkowego znaczenie ma okoliczność, czy w przepisach państwa wydającego została również przewidziana możliwość stosowania aresztu porządkowego?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, Dz.U. 2006, L 328, s. 59.

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP9449

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 listopada 2017 r. w sprawie T-475/16,
FTI Touristik GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu
12 lutego 2018 r. przez FTI Touristik GmbH**

(Sprawa C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: FTI Touristik GmbH (przedstawiciel: A. Parr, Rechtsanwältin)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Harald Prantner i Daniel Giersch

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku ósmej izby Sądu z dnia 30 listopada 2017 r. (T-475/16);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że wyrok Sądu narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾. Twierdzi, że orzeczenie zostało uzasadnione w sposób niewystarczający. Jej zdaniem nie zostały uwzględnione wszystkie okoliczności faktyczne, których współwystępowanie było wymagane do oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Stanowi to naruszenie prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) ze zmianami [zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 19 lutego 2018 r. – flightright GmbH / Eurowings GmbH**

(Sprawa C-130/18)

(2018/C 182/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: flightright GmbH

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. c) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że brak jest prawa do odszkodowania w związku z odwołaniem lotu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu również wówczas, gdy pasażer poprzez zmianę planu podróży utraci w sumie mniej niż 3 godziny, ale więcej niż 2 godziny, ponieważ rzeczywisty czas przylotu opóźni się względem planowanego czasu przylotu o ponad 2 godziny, ale mniej niż 3 godziny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 19 lutego 2018 r. – Maria Vester / Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Sprawa C-134/18)

(2018/C 182/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Maria Vester

Strona pozwana: Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 i art. 48 Traktatu z dnia 25 marca 1957 r. o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zostaną naruszone, w sytuacji gdy po upływie okresu oczekiwania obejmującego 52 tygodnie niezdolność do pracy, w którym to okresie przyznano świadczenia chorobowe, ostatnie właściwe państwo członkowskie w momencie wystąpienia niezdolności do pracy odmawia – na podstawie art. 57 rozporządzenia nr 883/2004/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾ – przyznania prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, natomiast inne państwo członkowskie, niebędące ostatnim państwem właściwym, stosuje przy ocenie prawa do proporcjonalnego świadczenia z tytułu niepełnosprawności, zgodnie ze swoim prawem krajowym, okres oczekiwania trwający 104 tygodnie?

Czy w tym przypadku fakt przyznania zainteresowanej w okresie stanowiącym różnicę pomiędzy poszczególnymi okresami oczekiwania wyłącznie prawa do świadczeń socjalnych da się pogodzić z prawem do swobodnego przemieszczania się, czy też art. 45 i art. 48 TFUE zobowiązują państwo niebędące ostatnim właściwym do stosowania przy ocenie prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, po upływie okresu oczekiwania, ustawodawstwa ostatniego państwa właściwego, nawet jeśli ustawodawstwo krajowe państwa niebędącego ostatnim państwem właściwym takiej możliwości nie dopuszcza?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Bonn (Niemcy) w dniu 23 lutego 2018 r. – Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank.

(Sprawa C-143/18)

(2018/C 182/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Bonn

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Romano, Lidia Romano

Strona pozwana: DSL Bank.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2002/65/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce jak ta w postępowaniu głównym, która w przypadku umów pożyczek zawieranych na odległość nie przewiduje wyłączenia prawa odstąpienia od umowy, jeżeli na wyraźne życzenie konsumenta umowa jest już w pełni wykonana przez obie strony zanim konsument skorzysta ze swojego prawa odstąpienia?
2. Czy art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 akapit 2 tiret drugie i art. 6 ust. 6 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że dla prawidłowego otrzymania informacji przewidzianych w prawie krajowym zgodnie z art. 5 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 3 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE i wykonania prawa odstąpienia od umowy przez konsumenta zgodnie z prawem krajowym należy odnieść się wyłącznie do przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w świetle całokształtu istotnych okoliczności faktycznych, jak i ogółu okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie:

Czy art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który przewiduje, że po złożeniu oświadczenia o odstąpieniu od konsumenckiej umowy pożyczki zawartej na odległość oferent poza kwotą, którą otrzymał od konsumenta zgodnie z umową zawartą na odległość, musi zapłacić także odszkodowanie z tytułu korzyści z tej kwoty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywę 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. L 271, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 28 lutego 2018 r. – X BV / Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-160/18)

(2018/C 182/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca apelację: X BV

Strona przeciwna i druga strona postępowania apelacyjnego: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 ⁽¹⁾ w związku z art. 141 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że opisany w nich mechanizm kontroli, również w przypadku kontroli następczej, ma na celu wyłącznie zapewnienie, że właściwe władze uzyskają w odpowiednim czasie wiedzę na temat faktów i okoliczności dotyczących następujących po sobie transakcji, które mogą wywołać wątpliwości co do prawidłowości zastosowanych cen importowych cif i które mogą następnie stanowić podstawę do przeprowadzenia bardziej szczegółowego dochodzenia?

Czy też prawidłowe jest stanowisko przeciwne i opisany w art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia nr 1484/95 mechanizm kontrolny, również w odniesieniu do kontroli następnej, należy interpretować w ten sposób, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera na rynku wspólnotowym za cenę niższą niż podana cena importowa cif danej przesyłki, powiększona o kwotę należności celnych przywozowych, nie spełnia wymaganych warunków rozdysponowania na rynku wspólnotowym i okoliczność ta stanowi wyłączną podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi? Czy dla odpowiedzi na to drugie pytanie znaczenie ma fakt, że jedna lub więcej odsprzedaży przez importera, o której mowa powyżej, miała miejsce za cenę niższą niż obowiązująca cena reprezentatywna? Czy w związku z tym ma znaczenie, że cena reprezentatywna w okresie przed dniem 11 września 2009 r. była obliczana w inny sposób niż po tej dacie? Czy dla odpowiedzi na te pytania ma ponadto znaczenie, że nabywcy z Unii są przedsiębiorstwami powiązanymi z importerem?

- 2) Jeżeli z odpowiedzi na pytanie pierwsze wynikałoby, że odsprzedaż ze stratą stanowi wystarczającą podstawę odrzucenia zastosowanej ceny importowej cif, to w jaki sposób należy określać wysokość dodatkowych należności celnych? Czy ich podstawa powinna być ustalana zgodnie z metodami właściwymi dla określania wartości celnej w art. 29-31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾? Czy też podstawa ta ma być ustalana wyłącznie na podstawie obowiązującej ceny reprezentatywnej? Czy art. 141 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 sprzeciwia się zastosowaniu w stosunku do okresu przed 11 września 2009 r. obowiązującej w tym okresie ceny reprezentatywnej?
- 3) Jeżeli z odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie będzie wynikało, że podstawę obciążenia dodatkowymi należnościami celnymi stanowi odsprzedaż przywożonych produktów na rynku wspólnotowym ze stratą, a jednocześnie podstawę obliczenia wysokości należności dodatkowych stanowi cena reprezentatywna, to czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95 jest zgodny z art. 141 rozporządzenia nr 1234/2007 w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 13 grudnia 2001 r., Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. 1995, L 145, s. 47).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. 2007, L 299, s. 1).

⁽³⁾ Dz. U. 1992, L 302, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Noord-Nederland
(Niderlandy) w dniu 1 marca 2018 r. – HQ / Aegean Airlines SA**

(Sprawa C-163/18)

(2018/C 182/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Noord-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HQ, w imieniu własnym oraz jako przedstawiciel ustawowy małoletniego dziecka, IP, oraz JO

Strona pozwana: Aegean Airlines SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pasażer, który na podstawie (transponowanej do prawa krajowego) dyrektywy 90/[314]/EWG w sprawie zorganizowanych podróży⁽²⁾ ma prawo domagania się zwrotu kosztów biletu od organizatora imprezy turystycznej, nie może już żądać zwrotu tych kosztów od przewoźnika lotniczego?

- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, to czy pasażer może jednak domagać się zwrotu kosztów biletu od przewoźnika lotniczego, jeżeli prawdopodobnym jest, że organizator imprezy turystycznej, w przypadku przypisania mu odpowiedzialności, nie byłby ze względów finansowych w stanie rzeczywiście zwrócić tych kosztów i jednocześnie nie podjął żadnych środków gwarancyjnych mających zabezpieczyć ich zwrot?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w ruchu lotniczym w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. 2004, L 46, s. 1.
- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/314/EWG dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek, Dz.U. 1990, L 158, s. 59.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Gent (Belgia) w dniu 7 marca 2018 r. – Ronny Rohart / Federale Pensioendienst

(Sprawa C-179/18)

(2018/C 182/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ronny Rohart.

Strona pozwana: Federalne Pensioendienst.

Pytanie prejudycjalne

Czy ustanowioną w art. 4 § 3 TUE zasadę lojalnej współpracy w związku z regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej ustanowionym przez rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż stoi ona na przeszkodzie takiemu uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, które przy obliczaniu wysokości emerytury pracownika na podstawie pracy świadczonej przez niego w tym państwie członkowskim nie dopuszcza możliwości uwzględnienia służby wojskowej, którą zainteresowany pełnił w tym państwie, ponieważ w momencie odbywania tej służby, jak i po jej odbyciu zainteresowany był nieprzerwanie urzędnikiem Unii Europejskiej i z tego powodu nie spełnia przewidzianych w uregulowaniach prawnych tego państwa członkowskiego wymogów uznania tego okresu za równoważny z okresem zatrudnienia?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot, a także szczególne środki tymczasowe mające zastosowanie do urzędników Komisji (regulamin pracowniczy urzędników), Dz.U. 1968, L 56, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 9 marca 2018 r. – Agrenergy Srl / Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-180/18)

(2018/C 182/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Agrenergy Srl

Druga strona postępowania: Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Wnosi się o stwierdzenie przez Trybunał, czy art. 3 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ należy interpretować – także w świetle ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz całościowego systemu regulacji wdrożonego przez dyrektywę w celu promowania produkcji energii ze źródeł odnawialnych – w ten sposób, że wyklucza on zgodności z prawem UE uregulowania krajowego pozwalającego rządowi włoskiemu na zarządzenie w drodze kolejnych rozporządzeń wykonawczych obniżenia, a nawet zniesienia ustalonych wcześniej taryf stymulujących

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) w dniu 12 marca 2018 r. – Fazenda Pública / Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Sprawa C-184/18)

(2018/C 182/15)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Sul

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca odwołanie: Fazenda Pública

Strona pozwana i druga strona postępowania: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Pytania prejudycjalne

Czy art. 12 oraz art. 56-58 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską [obecnie art. 18 i art. 63-65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak sporny przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym (art. 43 ust. 2 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares, zatwierdzonej w dekrety z mocą ustawy nr 442 A/88 z dnia 30 listopada 1988 r., w brzmieniu nadanym ustawą nr 109 B/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r.), który poddaje zyski wynikające ze zbycia nieruchomości położonej w państwie członkowskim (w Portugalii) przez obywatela wspomnianego państwa członkowskiego, będącego rezydentem państwa trzeciego (Angoli), obciążeniu podatkowemu wyższemu niż to, które ma zastosowanie do zysków wynikających z transakcji takiego samego rodzaju, osiągniętych przez rezydenta państwa, w którym położona jest nieruchomość?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 9 marca 2018 r. – Oro Efectivo S.L. / Diputación Foral de Bizkaia

(Sprawa C-185/18)

(2018/C 182/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oro Efectivo S.L.

Strona pozwana: Diputación Foral de Bizkaia

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zawarta w niej zasada neutralności podatkowej, a także orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące wykładni tej dyrektywy, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym państwo członkowskie może żądać zapłaty przez przedsiębiorcę lub osobę prowadzącą działalność zawodową podatku pośredniego, innego niż podatek od wartości dodanej (VAT), z tytułu nabycia od osoby fizycznej rzeczy ruchomej (dokładnie rzecz biorąc złota, srebra lub biżuterii), jeżeli:

1. nabyta rzecz jest przeznaczona do przetworzenia i następnie zbycia w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez tego przedsiębiorcę,
2. ponowne wprowadzenie nabytej rzeczy do obrotu handlowego zostanie dokonane w drodze czynności podlegającej VAT oraz [**Or. 3**]
3. uregulowanie obowiązujące w tym państwie członkowskim nie zezwala przedsiębiorcy lub osobie prowadzącej działalność zawodową na odliczenie w związku z tymi czynnościami kwot podatku zapłaconego z tytułu dokonania pierwszego opisanego wyżej nabycia?

⁽¹⁾ Dz.U. z 2006 r., L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-192/18)

(2018/C 182/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zróżnicowania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana)⁽¹⁾ oraz
- obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że poprzez wprowadzenie w art. 13 pkt 1-3 ustawy z dnia 12 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o ustroju sądów powszechnych przepisów różnicujących wiek emerytalny kobiet i mężczyzn pełniących funkcje sędziów sądów powszechnych, sędziów Sądu Najwyższego i prokuratorów oraz obniżając w drodze art. 13 pkt 1 ww. ustawy wiek emerytalny mający zastosowanie do sędziów sądów powszechnych, a zarazem przyznając Ministrowi Sprawiedliwości prawo do decydowania o przedłużeniu okresu czynnej służby sędziów na podstawie art. 1 pkt 26 lit. b) i c) ww. ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 5 lit. a) i art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededagowana) oraz zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 19 marca 2018 r. – Mydibel SA / État belge

(Sprawa C-201/18)

(2018/C 182/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Mydibel SA

Druga strona postępowania: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14, 15, 168, 184, 185, 187 i 188 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), należy interpretować i stosować w ten sposób, że wymagana jest korekta podatku VAT w odniesieniu do nieruchomości będącej dobrem inwestycyjnym, co do której podatek ten został wstępnie prawidłowo odliczony, gdy nieruchomość ta stała się przedmiotem transakcji typu „sale and lease back” (leasing zwrotny), mając na względzie, że:

- transakcja typu „sale lease back” została przeprowadzona w drodze łącznego i jednoczesnego ustanowienia przez podatnika prawa dzierżawy wieczystej (będącej prawem rzeczowym o ograniczonym czasie trwania) na rzecz dwóch instytucji finansowych i zawarcia umowy leasingu pomiędzy tymi dwiema instytucjami a podatnikiem;
- transakcja typu „sale lease back” jest transakcją wyłącznie finansową, mającą na celu zwiększenie płynności finansowej podatnika;
- transakcja typu „sale lease back” (leasing zwrotny) nie była opodatkowana podatkiem VAT;
- nieruchomość będąca dobrem inwestycyjnym pozostała w posiadaniu podatnika i była wykorzystywana w sposób ciągły, zarówno przed dokonaniem tej transakcji, jak i później, do prowadzenia działalności opodatkowanej prowadzonej przez tego podatnika.

Czy wykładnia i stosowanie przytoczonych wyżej przepisów skutkujące koniecznością korekty odliczonego wstępnie podatku VAT są zgodne z zasadą neutralności podatku VAT lub z zasadą równego traktowania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-206/18)

(2018/C 182/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- o stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE z dnia 26 lutego 2014r. w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy artykułu 43 wspomnianej dyrektywy;
- o nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2014/26/UE o dziennej stawce w wysokości 87 612 € i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie artykułu 43 ust. 1 dyrektywy 2014/26/UE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym, państwa członkowskie były zobowiązane wprowadzić przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 kwietnia 2016 r. Niezwłocznie miały o tym powiadomić Komisję.

Dnia 22 listopada 2017, Rzeczpospolita Polska przekazała Komisji 3 istniejące już akta prawne, które dokonują zaledwie częściowej transpozycji dyrektywy 2014/26/UE. Ponieważ Rzeczpospolita Polska nie przyjęła jeszcze do polskiego porządku prawnego, ani nie wprowadziła w życie wszystkich niezbędnych przepisów, Komisja postanowiła skierować skargę do Trybunału Sprawiedliwości UE.

W swojej skardze Komisja żąda nałożenia na Rzeczpospolitą Polskę okresowej kary pieniężnej o dziennej stawce w wysokości 87 612 € i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie. Stawka ta została ustalona na biorąc pod uwagę powagę uchybienia, czas trwania uchybienia i konieczność zapewnienia skutku odstraszającego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84, s. 72.

Odwwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 stycznia 2018 r. w sprawie T-747/15, EDF/Komisja, wniesione w dniu 27 marca 2018 r. przez Électricité de France (EDF)

(Sprawa C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Język postępowania: francuski.

Strony

Wnoszący odwołanie: Électricité de France (EDF) (przedstawiciel: adwokat M. Debroux)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem żądania głównego:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi w pierwszej instancji, uwzględniając ją i stwierdzając tym samym nieważność art. 1-5 decyzji Komisji (UE) 2016/154 z dnia 22 lipca 2015 r. o pomocy państwa SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾

Posiłkowo:

- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie pierwszego zarzutu i pierwszej części drugiego zarzutu skargi w pierwszej instancji, uwzględnienie tej pierwszej części zarzutu drugiego, a w konsekwencji stwierdzenie, że zasada prywatnego inwestora ma zastosowanie do spornego przepisu;
- przekazanie sporu do Sądu, obradującego w innym składzie, celem wydania orzeczenia w przedmiocie pozostałych zarzutów i argumentów podniesionych przez skarżącą w skardze z dnia 22 grudnia 2015 r. i zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;

Posiłkowo:

- przekazanie sporu do Sądu, obradującego w innym składzie, celem wydania orzeczenia w przedmiocie wszystkich zarzutów i argumentów podniesionych przez skarżącą w skardze z dnia 22 grudnia 2015 r. (w tym tytułem ewentualnym) i zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie;

W każdym razie:

- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona skarżąca podnosi cztery zarzuty tytułem głównym i jeden zarzut posiłkowy.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej wydanego przez Sąd wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r., EDF/Komisja (T-156/04). Zaskarżony wyrok określa sporny przepis jako rzekome zwolnienie podatkowe, w przeciwieństwie do wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r. wydanego w tej samej sprawie, w którym wyraźnie odrzucono to podejście. Dla uzasadnienia tej rozbieżności w określeniu spornego przepisu, zaskarżony wyrok wydaje się pośrednio opierać – niesłusznie – na konieczności interpretacji wyroku z dnia 15 grudnia 2009 r. „w świetle” wyroku Trybunału z dnia 5 czerwca 2012 r. (C-124/10 P) utrzymującego w mocy rozstrzygnięcie niższej instancji. Tymczasem w wyroku tym Trybunał nie wypowiedział się w przedmiocie określenia spornego przepisu, co stanowi ustalenie faktyczne.

Zarzut drugi dotyczy wypaczenia dowodów przedstawionych przed Sądem. Te środki dowodowe opisują faktycznie dokonaną restrukturyzację kapitału EDF i nie pozwalają na ustalenie rzekomego zwolnienia podatkowego, jak uczynił to Sąd.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia charakteru i zakresu obowiązków starannego i bezstronnego badania, nałożonych przez najnowsze orzecznictwo Trybunału, w szczególności w wyroku Frucona Košice z dnia 20 września 2007 r. (C-300/16 P), który był zresztą przedmiotem uwag na piśmie przed Sądem.

Czwarty zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd obowiązku uzasadnienia, zarówno w odniesieniu do określenia spornego środka, jak i braku dyskusji w przedmiocie argumentów skarżącej opartych na wyroku Frucona Košice.

Wreszcie zarzut podniesiony tytułem ewentualnym opiera się na naruszeniu prawa przy ustalaniu domniemanej pomocy jako nowej pomocy, podczas gdy należałoby ją określić jako istniejącą pomoc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 34, s. 152.

**Odwwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16,
Włochy/Komisja, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Republikę Włoską**

(Sprawa C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Republika Włoska wnosi do Trybunału na podstawie art. 56 i 58 statutu Trybunału o uchylenie wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., notyfikowanego w dniu 29 stycznia 2018 r., wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w sprawie T-91/16 mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowanej w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącej zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006) oraz o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału odwołanie od wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie T-91/16, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Włoch na **decyzję Komisji C(2015)9413 z dnia 17 grudnia 2015 r., notyfikowaną w dniu 18 grudnia 2015 r., dotyczącą zmniejszenia wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego w program operacyjny dla regionu Sycylii, który wpisuje się we wspólnotowe ramy wsparcia na pomoc strukturalną dla włoskich regionów, których dotyczy cel nr 1 rozporządzenia nr 1260/1999 (POR Sycylia 2000–2006).**

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 39 rozporządzenia 1260/1999 ⁽¹⁾; art. 4, 6 i 10 rozporządzenia 438/[2001] ⁽²⁾; art. 317 TFUE i zasady ciężaru dowodu.

Sąd nie wskazał, że z samych ustalonych przez niego okoliczności faktycznych wynika, iż ponownie przeprowadzony przez Komisję w 2008 r. audyt dotyczył tych samych wydatków, które były już w latach 2005 i 2006 przedmiotem audytu, który zakończył się wynikiem pozytywnym, przy czym nie zostały ujawnione nowe okoliczności faktyczne.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 39 rozporządzenia 1260/99, art. 100 rozporządzenia 1083/2006 ⁽¹⁾, art. 145 rozporządzenia 1303/2013 ⁽⁴⁾ i zasad dobrej administracji, kontradyktoryjności i uzasadnionych oczekiwań.

Sąd uznał za uzasadniony, bez wskazania powodów, całkowity czas trwania procedury dotyczącej korekty finansowej przez okres ponad siedmiu lat, w toku której to procedury Komisja działała w istocie w taki sposób, aby wiążący termin sześciu miesięcy od przesłuchania przewidziany na wydanie końcowej decyzji rozpoczął bieg w momencie ustalonym przez nią w sposób dyskrejonalny, co zniweczyło charakter wiążący.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 39 ust. 2 i 3 rozporządzenia 1260/99 i art. 10 rozporządzenia 438/2001. Przeinaczenie okoliczności faktycznych.

Sąd ustalił, że stwierdzony w niniejszym wypadku odsetek nieprawidłowości istotnie różnił się w czasie w odniesieniu do okresów przed dniem 31 grudnia 2006 r. i po tym dniu, a także w odniesieniu do wydatków dotyczących przedsięwzięć „spójnych” lub innych przedsięwzięć. Niemniej jednak Sąd niezgodnie z prawem uznał za właściwą korektę opartą na ekstrapolacji jednego odsetka nieprawidłowości wynoszącego 32,65 % bez rozróżnienia w odniesieniu do wszystkich lat programowania i do wszystkich rodzajów przedsięwzięć. W konsekwencji Sąd naruszył zasady proporcjonalności korekt i reprezentatywności próbek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999, L 161, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 14. t. 1, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 14. t. 1, s. 132).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347, s. 320).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2018 r. – H / Rada

(Sprawa T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Urzędnik krajowy oddelegowany do EUPM w Bośni i Hercegowinie — Decyzja o przeniesieniu — Uprawnienie szefa EUPM do podjęcia decyzji o przeniesieniu oddelegowanego urzędnika krajowego — Obowiązek uzasadnienia — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie — Mobbing)

(2018/C 182/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: H (przedstawiciel: M. Velardo, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i F. Naert, pełnomocnicy)

Przedmiot

W pierwszej kolejności żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r., podpisanej przez szefa personelu Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie, na mocy której skarżąca została przeniesiona na stanowisko Criminal Justice Adviser – Prosecutor przy biurze regionalnym w Banja Luce (Bośnia i Hercegowina), a po drugie, decyzji z dnia 30 kwietnia 2010 r., podpisanej przez szefa EUPM, o którym mowa w art. 6 decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie EUPM w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2009, L 322, s. 22), utrzymującej w mocy decyzję z dnia 7 kwietnia 2010 r., a w drugiej kolejności – żądanie oparte na art. 268 TFUE i mające na celu uzyskanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) H zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2018 r. – Alcogroup i Alcodis / Komisja

(Sprawa T-274/15) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynki bioetanolu i etanolu — Postępowanie administracyjne — Decyzja nakazująca kontrolę — Uprawnienia kontrolne Komisji — Ochrona poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem — Dokumenty wymienione w związku z poprzednią kontrolą — Odmowa zawieszenia przez Komisję spornych postępowań w sprawie naruszenia postanowień traktatu — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2018/C 182/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alcogroup (Bruksela, Belgia) i Alcodis (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, J. Dewispelaere i J. Probst)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Orde van Vlaamse Balies (Bruksela) (przedstawiciele: początkowo adwokaci T. Bontinck i P. Goffinet, następnie adwokaci F. Wijckmans, S. Engelen i S. De Keer), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i P. Goffinet), i Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i P. Goffinet)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2015) 1769 final z dnia 12 marca 2015 r., skierowanej do Alcogroup oraz do wszystkich spółek kontrolowanych przez nią bezpośrednio lub pośrednio, w tym Alcodis, dotyczącej postępowania na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (AT.40244 – Bioetanol), oraz pisma Komisji z dnia 8 maja 2015 r. skierowanego do Alcogroup w ramach dochodzeń AT.40244 – Bioetanol i AT.40054 – Oil and Biofuel Markets.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Alcogroup i Alcodis pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.
- 3) Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone i Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles pokrywają własne koszty poniesione w niniejszym postępowaniu.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Valencia Club de Fútbol / Komisja

(Sprawa T-732/16 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Hiszpanię na rzecz profesjonalnych klubów piłkarskich — Gwarancja państwa udzielona przez organ administracji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2018/C 182/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Valencia Club de Fútbol, SAD (Walencja, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. García-Gallardo Gil-Fournier i A. Guerrero Righetto)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Luengo, B. Stromsky i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 278 i 279 TFUE i zmierzające do zawieszenia wykonania decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva oraz Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (Dz.U. 2017, L 55, s. 12).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

2) Postanowienie z dnia 10 listopada 2016 r., Valencia Club de Fútbol /Komisja (T-732/16 R) zostaje uchylone.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 marca 2018 r. – Hércules Club de Fútbol / Komisja
(Sprawa T-766/16 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez Hiszpanię na rzecz profesjonalnych klubów piłkarskich — Gwarancja państwa udzielona przez organ administracji — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2018/C 182/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Rating i Y. Martínez Mata)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Luengo, B. Stromsky i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 278 i 279 TFUE i zmierzające do zawieszenia wykonania decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva oraz Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (Dz.U. 2017, L 55, s. 12).

Sentencja

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

2) Postanowienie z dnia 11 listopada 2016 r., Hércules Club de Fútbol /Komisja (T-766/16 R) zostaje uchylone.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2018 r. – Eco-Bat Technologies i in./Komisja
(Sprawa T-361/17) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek recyklingu akumulatorów samochodowych — Decyzja w przedmiocie sprostowania decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE i nakładającej grzywny — Termin na wniesienie skargi — Rozpoczęcie biegu — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2018/C 182/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Zjednoczone Królestwo), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Niemcy) i Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Francja) (przetawiciele: M. Brealey, QC, I. Vandenborre i S. Dionnet, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przetawiciele: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski i J. Szczodrowski, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu, po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 900 z dnia 8 lutego 2017 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE (sprawa AT.40018 – Recykling akumulatorów samochodowych), sprostowanej decyzją Komisji z dnia 6 kwietnia 2017 r. C(2017) 2223 final i, po drugie, obniżenia kwoty nałożonej na skarżące grzywny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH i Société traitements chimiques des métaux (STCM) ponoszą koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017

Postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2018 r. – UD / Komisja

(Sprawa T-574/17) ⁽¹⁾

**(Służba publiczna — Osoba uprawniona do renty rodzinnej — Zabezpieczenie społeczne —
Nieuwzględnienie wniosku o udzielenie uprzedniej zgody mającego na celu otrzymanie zwrotu określonych
kosztów leczenia — Ponowny wniosek — Akt wyłącznie potwierdzający — Termin do wniesienia skargi —
Niedopuszczalność)**

(2018/C 182/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UD (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i M. Mensi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 270 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej udzielenia skarżącej uprzedniej zgody w celu otrzymania zwrotu określonych kosztów leczenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) UD pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 30.10.2017.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2018 r. – Giove Gas / EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Sprawa T-34/18)

(2018/C 182/28)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giove Gas Srl (Tarquinia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Bergonzini i F. Dinelli)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA” – zgłoszenie nr 14 740 559

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie R 1271/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w całości;
- dokonanie rejestracji znaku towarowego.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1001/2017.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2018 r. – Szegedi / Parlament

(Sprawa T-135/18)

(2018/C 182/29)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Csanád Szegedi (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat Kristóf Bodó)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności noty debetowej nr 2017-1635 wystawionej przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego;
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej odzyskania kwoty 264 196,11 EUR wydanej przez sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego w dniu 30 listopada 2017 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, oparty na tym, że w decyzji sekretarza generalnego ustalenia dotyczące zwrotu kosztów podróży oraz wydatków z tytułu zatrudniania akredytowanych asystentów parlamentarnych są sprzeczne z obiektywną rzeczywistością. Skarżący domagał się zwrotu kosztów podróży wyłącznie w tych sytuacjach, których miał do tego prawo zgodnie z decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego nr 2009/C 159/01 dotyczącą przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego.

Akredytowani asystenci parlamentarni, o których wspomina się w decyzji, którzy pozostają w stosunku umownym z Parlamentem Europejskim, wykonywali zadania polegające na wspieraniu skarżącego w jego pracy posła w Brukseli i Strasburgu.

2. Zarzut drugi dotyczący, dotyczący naruszenia zasady równości broni.

Skarżący nie miał dostępu do dowodów do dowodów potwierdzających fakty wskazane w decyzji sekretarza generalnego. Mimo iż skarżący domagał się tego na piśmie, sekretarz generalny nie przesłał mu rzecznych dowodów, co uniemożliwiło mu przedstawienie w każdym czasie uwag merytorycznych. Decyzja sekretarza generalnego, na której opierała się nota debetowa, jako akt prawny dotyczący skarżącego, została wydana z naruszeniem zasad bezstronnego i rzetelnego postępowania i równości broni oraz prawa skarżącego do obrony.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa przez sekretarza generalnego w odniesieniu do ciężaru dowodu. Wbrew twierdzeniom zawartym w decyzji sekretarza generalnego argumentów przedstawionych w pkt 54 wyroku Sądu z dnia 10 października 2013 r. w sprawie T-479/13, Marciani/Parlament nie można uznać za mające znaczenie dla niniejszej sprawy, ponieważ w sprawie posła Marcianiego należało stosować tzw. „przepisy ZKDP” [przepisy dotyczące zwrotu kosztów oraz diet posłów do Parlamentu Europejskiego], podczas gdy w okresie wykonywania mandatu przez skarżącego obowiązywało już rozporządzenie Rady (WE) nr 160/2009.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku podstawy prawnej zwrotu wynagrodzenia wypłaconego akredytowanym asystentom parlamentarnym. Zarzut ten dzieli się na dwie części:

Pierwsza część zarzutu czwartego dotyczy braku stosunku prawnego między skarżącym a Parlamentem Europejskim. Począwszy od dnia wejścia w życie rozporządzenia nr 160/2009 to Parlament Europejski, a nie skarżący łączy stosunek prawny z akredytowanym asystentem parlamentarnym i Parlament Europejski nie zwraca kosztów, lecz wypłaca wynagrodzenie. Co się tyczy stosunku pracy akredytowanych asystentów parlamentarnych, skarżący nie pozostaje w żadnym stosunku umownym z Parlamentem Europejskim. Parlament Europejski nie wypłacał skarżącemu odnośnego wynagrodzenia akredytowanego asystenta parlamentarnego. Wobec braku stosunku prawnego i podstawy prawnej na skarżącym nie może ciążyć żaden obowiązek zwrotu na rzecz Parlamentu Europejskiego.

Druga część zarzutu czwartego opiera się na okoliczności, że działalność niezwiązana ze służbą akredytowanych asystentów parlamentarnych nie rodzi żadnego prawa do zwrotu wypłaconego wynagrodzenia. Artykuł 12 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskich nie zabrania działalności niezwiązanej ze służbą, lecz wymaga jedynie uzyskania na to zgody organu powołującego. Natomiast w sytuacji, gdy o zgodę nie wystąpiono, przepis nie przewiduje sankcji w postaci pełnego zwrotu wypłaconego wynagrodzenia.

5. Zarzut piąty, dotyczący zakazu retroaktywnego stosowania przepisu nakładającego obowiązek. Punkt 8 decyzji sekretarza generalnego wśród jej podstaw prawnych wymienia art. 39a przepisów wykonawczych, mimo że decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego nr 2015/C 397/03 zmieniająca przepisy wykonawcze do statutu posła do Parlamentu Europejskiego obowiązuje od dnia 1 stycznia 2016 r., a zatem nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.
6. Zarzut szósty, dotyczący niedopełnienia obowiązku uzasadnienia i naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do określenia kwoty. Żądana kwota nie jest uzasadniona w szczegółach ani poprzez metodę obliczeń, a także zakłada, że asystent parlamentarny nigdy dla skarżącego nie pracował.
7. Zarzut siódmy, dotyczący okoliczności, że została przeprowadzona ocena dokumentu potwierdzającego datę podróży, załącznika do wniosku o zwrot kosztów podróży, niezwiązana z jego celem i z którego zostały wyciągnięte bezpodstawne wnioski.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – Chrysses Demetriades & Co. i Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co / Rada i in.

(Sprawa T-198/18)

(2018/C 182/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Cypr), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (przedstawiciel: P. Tridimas, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa oraz Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym skarżący wnoszą do Sądu o:

- uznanie, że Unia Europejska lub instytucje będące stroną pozwaną ponoszą odpowiedzialność pozaumowną;
- określenie procedury celem ustalenia możliwej do pokrycia straty rzeczywiście poniesionej przez skarżących; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-197/18, *JV Voscf i in./Rada i in.* lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2018 r. – VQ / EBC

(Sprawa T-203/18)

(2018/C 182/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VQ (przedstawiciel: G. Cahill, Barrister)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego SNC-2016-0026 z dnia 14 marca 2018 r.;

- stwierdzenie na podstawie art. 277 TFUE, że art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM ⁽¹⁾ jest niezgodny z prawem i w związku z tym stwierdzenie nieważności wskazanej decyzji; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez EBC art. 18 ust. 1 rozporządzenia SSM i art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez nałożenie administracyjnej kary pieniężnej na podstawie ram prawnych opartych na prawie unijnym i krajowym niewywierającym bezpośrednich skutków.
 - Skarżąca podnosi, że ponowne nabywanie przez nią własnych udziałów dokonywane w okresie między 1 stycznia 2014 r. a 31 grudnia 2015 r. nie powinno zostać uznane za naruszenie art. 77 lit. a) i 78 rozporządzenia nr 575/2013 ⁽²⁾, ponieważ bufor zabezpieczający nie wszedł w życie i nie był ustanowiony przed 1 stycznia 2016 r.
 - W zakresie w jakim decyzja EBC jest oparta na zasadach dotyczących bufora zabezpieczającego zawartych w dyrektywie 2013/36 ⁽³⁾, które nie były wiążące, nie weszły w życie, ani nie zostały ustanowione przed dniem 1 stycznia 2016 r. skarżąca podnosi, że EBC nałożył administracyjną karę pieniężną w braku bezpośrednio stosowalnych przepisów unijnych i krajowych.
 - W związku z tym zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 1 rozporządzenia SSM i w szczególności zasadę legalności ustanowioną w art. 49 ust. 1 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EBC art. 132 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 468/2014 ⁽⁴⁾ w związku z zarządzeniem publikacji administracyjnej kary pieniężnej bez zachowania anonimowości.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM oraz naruszenia przez ten przepis art. 263 ust. 6 TFUE i art. 47 karty praw podstawowych poprzez nałożenie obowiązku publikacji administracyjnej kary pieniężnej bez względu na zamiar skarżącej wniesienia skargi do Sądu w terminie przewidzianym w art. 263 akapit 6 TFUE.
 - Poprzez ustanowienie przepisu takiego jak art. 18 ust. 6 rozporządzenia SSM Rada pozbawiła skarżącego – zamierzającego wnieść skargę na decyzję w przedmiocie braku zachowania anonimowości administracyjnej kary pieniężnej – dwumiesięcznego terminu przewidzianego w art. 263 akapit szósty TFUE.
 - Zakwestionowany przepis stanowi odstępstwo od dwumiesięcznego terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności i przyznaje EBC jednostronne uprawnienie do określenia w jakiej chwili instytucja kredytowa musi wnieść skargę.
 - Podczas gdy EBC jest uprawniony do opublikowania administracyjnej kary pieniężnej, zainteresowana instytucja kredytowa musi wnieść skargę przed przyjęciem decyzji EBC w przedmiocie opublikowania kary. Sytuacja ta prowadzi do powstania po stronie instytucji kredytowej nadmiernej niepewności, która może ograniczyć jej zdolność do wniesienia skargi i ostatecznie narusza jej podstawowe prawo do skutecznego środka odwoławczego.

- W konsekwencji art. 18 ust. 6 rozporządzenia jest sprzeczny z art. 263 akapit szósty TFUE i art. 47 Karty praw podstawowych.
- W zakresie, w jakim EBC pozbawił skarżącego jego prawa do skutecznego środka odwoławczego, zaskarżona decyzja powinna zostać uchylona.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63)
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013 L 176, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013 L 176, s. 338).
- (⁴) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. 2014 L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2018 r. – Piaggio & C. / EUIPO Zhejiang Zhongneng Industry Group (motorowery)

(Sprawa T-219/18)

(2018/C 182/32)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Jacobacci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou, Chiny)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd

Sporny wzór: wzór wspólnotowy nr 1 783 655-0002

Zaskarżona decyzja: decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie R 1496/2015-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- unieważnienie należącego do właściciela wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod nr 1 783 655-0002 w oparciu o wszystkie podstawy określone w niniejszej skardze;
- obciążenie strony pozwanej oraz właściciela kosztami związanymi z postępowaniem przed izbą odwoławczą zgodnie z art. 190 regulaminu postępowania przed Sądem;
- obciążenie EUIPO i ewentualnie interwenienta całością kosztów niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- nieprawidłowa wykładnia i stosowanie art. 6 rozporządzenia nr 6/2002;
- naruszenie art. 25 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 6/2002;
- naruszenie art. 25 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2018 r. – Transtec / Komisja**(Sprawa T-228/18)**

(2018/C 182/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Transtec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokaci L. Levi i N. Flandin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie, że skarga w niniejszej sprawie jest dopuszczalna i zasadna
- a w konsekwencji
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 marca 2018 r., mocą której Komisja Europejska odrzuciła ofertę konsorcjum, którego liderem jest skarżąca, dotyczącą części nr 3 przetargu „Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI)” (zwanego dalej „przetargiem”) w ramach umowy ramowej mającej na celu świadczenie usług na rzecz państw trzecich będących beneficjentami pomocy zewnętrznej UE i udzieliła zamówienia na część nr 3 przetargu dziesięciu innym oferentom,
 - wezwanie pozwanej, tytułem środków organizacji postępowania (art. 55 regulaminu postępowania przed Sądem) do przedłożenia i) charakterystyki i korzyści wynikających z 10 wybranych ofert dotyczących części nr 3 przetargu, a także punktacji uzyskanej w odniesieniu do kryteriów określonych w podpozycjach 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6 w ramach pozycji Globalna organizacja i metodologia („Global Organisation and Methodology”) i punktacji uzyskanej przez 10 wybranych ofert dotyczących części nr 3 przetargu w pozycji Technika („Technical score”) i w pozycji Finanse („Financial score”) oraz ii) szczegółowego sprawozdania komisji przetargowej;
 - stwierdzenie, że żądanie odszkodowania w kwocie 2,4 mln EUR z marżą brutto jest dopuszczalne i zasadne;
 - obciążenie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 106 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s.1) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) oraz art. 4 instrukcji dla oferentów (zwanych dalej „instrukcjami”). Komisja dopuściła się naruszenia nie wykluczając z udziału w przetargu z powodu nieprawidłowości jednego z oferentów będącego częścią jednego z konsorcjów, któremu udzielono zamówienia.

2. Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie jakiego dopuściła się Komisja oraz naruszenia art. 110 ust. 5 rozporządzenia finansowego, art. 151 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s.1) (zwanego dalej „rozporządzeniem delegowanym), wynikającego z art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanego dalej „kartą”) obowiązku przestrzegania zasady dobrej administracji oraz art. 15 ust. 3 instrukcji, w zakresie w jakim Komisja nie przystąpiła do wystarczająco uważnego badania rażąco niskich ofert.
 3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 113 ust. 2 rozporządzenia finansowego i art. 161 ust. 1 rozporządzenia delegowanego.
 4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa do skutecznej skargi przewidzianego w art. 47 karty.
 5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, zasady niedyskryminacji i gwarancji lojalnej konkurencji wynikającej z art. 102 ust. 1 i 2 rozporządzenia finansowego, skutkiem niezgodności z prawem przepisu art. 7 instrukcji.
 6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji przewidzianej art. 41 karty, skutkiem niezgodności z prawem przepisu art. 7 ust. 3 instrukcji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL